

Datum van inontvangstneming : 10/09/2013

Zaak C-431/13

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

31 juli 2013

Verwijzende rechter:

Landgericht Frankfurt am Main (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

6 juni 2013

Verzoekende partij:

Brigitta Voss

Klaus-Jürgen Voss

Verwerende partij:

Vietnam Airlines Co. Ltd

Beschikking

in de zaak

Voss e.a./Vietnam Airlines

1.

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

2.

Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie worden krachtens artikel 267 VWEU met het oog op de uitlegging van artikel 12, lid 1, van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 van 11 februari 2004

(PB. L 46 van 17 februari 2004, blz. 1 e.v.; hierna: „passagiersrechtenverordening”) de volgende vragen voorgelegd:

a.

Heeft een luchtreiziger ook recht op het volledige bedrag van een op artikel 7 van de passagiersrechtenverordening gebaseerde compensatie op grond van langdurige vertraging, wanneer hij reeds van een derde partij, die geen luchtreiziger is, een betaling heeft ontvangen ter compensatie van de vertraging, of moet een dergelijke betaling in mindering worden gebracht?

b.

Indien een verrekening dient te gebeuren:

Geldt dit alleen voor vorderingen tot schadevergoeding naar Duits recht of ook voor vorderingen tot prijsvermindering?

Motivering:

Verzoekers hebben een pakketreis geboekt bij een touroperator, waarvan een vlucht van Frankfurt am Main naar Hanoi deel uitmaakte. Verweerster was de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoerde. De op 10 februari 2012 geplande vlucht was 20 uur vertraagd. De touroperator heeft wegens deze wanprestatie aan iedere verzoeker 315,70 EUR van de prijs van de reis terugbetaald.

Het Amtsgericht heeft verweerster op grond van de artikelen 5 en 7 van de passagiersrechtenverordening, in samenhang met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, veroordeeld om aan elke verzoeker een compensatie van 600 EUR te betalen wegens het tijdverlies. Het Amtsgericht heeft geweigerd om het door de touroperator betaalde bedrag in mindering te brengen, daar artikel 12, lid 1, tweede volzin, van de passagiersrechtenverordening alleen bepaalt dat een toegekende compensatie in mindering wordt gebracht op een verdere compensatie, maar niet dat een betaling die is toegekend op basis van een contractueel recht op terugbetaling van de prijs van de reis volgens § 651d, lid 1, 638, lid 4 en 346, lid 1, BGB, in mindering wordt gebracht [op de compensatie].

Met haar hoger beroep beoogt de luchtvaartmaatschappij alleen een verrekening van de betaling door de touroperator te verkrijgen aangezien het volgens haar niet gepast zou zijn om, op basis van de letterlijke bewoording van artikel 12 van de passagiersrechtenverordening alleen de [op basis van de verordening] toegekende compensatie in mindering te brengen op verdere compensatie en niet ook omgekeerd andere wegens de vertraging van een vlucht toegekende betalingen op de compensatie. [OMISSIS]

Verzoekers ondersteunen het bestreden vonnis op grond dat het Europees consumentenrecht alleen een uitlegging in het voordeel van de consument toelaat.

De beslissing van het Amtsgericht is alleen aanvaardbaar als artikel 12 van de passagiersrechtenverordening niet in die zin ruimer dan de letterlijke bewoordingen ervan moet worden uitgelegd of naar analogie moet worden toegepast, dat ook betalingen wegens vluchtvertraging in mindering moeten worden gebracht op de compensatie. Wanneer alleen verdere compensaties in mindering worden gebracht in de ene richting, maar niet omgekeerd, kan dit tot een overcompensatie van luchtreizigers leiden. Een dergelijk resultaat heeft de wetgever klaarblijkelijk niet gewild aangezien de verordening van toepassing is onverminderd een „verdere” compensatie en een [op basis van de verordening] toegekende compensatie in mindering kan worden gebracht op een dergelijke verdere compensatie. Indien een overcompensatie gewenst was, zou het een touroperator bijvoorbeeld niet zijn toegestaan om een cumulatie van vorderingen na de betaling van een compensatie uit te sluiten. Als wordt vastgehouden aan de letterlijke uitlegging van artikel 12, lid 1, van de passagiersrechtenverordening, dan hangt de hoogte van het bedrag dat de luchtreiziger kan verkrijgen, af van het feit of hij bij een vluchtvertraging eerst succesvol betaling vordert van de touroperator en pas na betaling door laatstgenoemde de luchtvaartmaatschappij aanspreekt, dan wel of de luchtvaartmaatschappij erin slaagt om een eerste betaling door een derde, die geen luchtreiziger is, te verhinderen om op die manier een te verwachten regresvordering van deze derde te vermijden.

Indien artikel 12, lid 1, van de passagiersrechtenverordening ruim of naar analogie moet worden toegepast, moet voorts worden verduidelijkt of alleen schadevergoedingen in mindering mogen worden gebracht of ook naar Duits recht mogelijke vorderingen tot terugbetalingen ten gevolge van een prijsvermindering. Indien men zich beperkt tot de formulering van de Duitse taalversie, dan zou dit evenzeer leiden tot een objectief niet gerechtvaardigde overcompensatie in geval van betalingen ten gevolge van vorderingen tot prijsvermindering.

Frankfurt am Main, 6 juni 2013

[OMISSIS]